

de sig som anonyme donorer, hvor mange der ville melde sig som ikkeanonyme donorer, hvor mange der ville aftage sæd på den ene eller den anden måde.

Jeg synes, vi har brug for den slags tænkning i det her. Et stort forkromet skridt, der i virkeligheden ville føre til, at man skræmmer donorerne væk, ville jo beviseligt være at skyde sig selv i foden. Derfor synes vi, der er al mulig grund til at gå i gang med at belyse det her område, og det har der været talt meget om. Og jeg må sige, også når jeg hører på det her, at der ikke er nogen grund til at vente på noget som helst med hensyn til at komme i gang med at belyse det her.

Til det, der blev sagt om, at vi skulle have drøftet det i Folketingets Sundhedsudvalg, vil jeg sige: Jo, det gjorde vi. Men vi spurgte også ministeren, hvad han mente om sådan en model, og han sagde, at det ville kræve et meget stort udredningsarbejde. Så spurgte vi, om vi så kunne få sådan et udredningsarbejde, og ministeren sagde, at det kunne vi ikke, og så var vi lidt tilbage på nulpunktet. For det er jo rigtigt, som fru Birthe Skaarup siger, at det lød meget interessant. Men heller ikke vi – med den viden, vi har i dag – kan jo bare sådan springe ud i fri dressur fra 100-meters-vippen og sige, at det lige er den model, for det ved vi for lidt om. Derfor kommer vi jo ikke videre, medmindre vi får det belyst grundigt.

Så min opfordring her i dag skal være, at vi kommer lidt op i tempo og så simpelt hen bliver enige om, at nu må vi hente noget viden ind om, hvordan man kan lave en tostrenget model.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Da der jo, som fru Charlotte Fischer selv siger, er en række negative effekter ved at afskaffe anonymiteten, vil jeg gerne spørge, om fru Charlotte Fischer er vidende om, at der skulle være noget problem, der skal løses. Vi ved godt, at adopterede børn har en interesse i at opsøge deres sociale og biologiske ophav, men har vi nogen som helst undersøgelse, der skulle dokumentere, at der blandt børn, som stammer fra donorvirksomhed, skulle være det samme behov?

Kl. 13.40

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Nej, men principielt vil jeg bare ikke være den, der bestemmer sådan nogle ting på andre men-

neskers vegne. Jeg kan ikke stå her på talerstolen og sige: Ja, jeg ved lige præcis, at det er et så og så stort problem. Jeg mener, at det enkelte menneske selv må finde frem til, om det nu også er særlig vigtigt at vide, at man er blevet til ved donation, og at man har den og den far. Det mener jeg er en beslutning, der skal træffes af det enkelte menneske, og jeg har egentlig meget svært ved at se, hvorfor jeg skal træffe en standardbeslutning på samtlige menneskers vegne om, hvad der er vigtigt, og hvor vigtig biologien er. Det tror jeg simpelt hen ikke man kan, og jeg er sikker på, at der er næsten lige så mange meninger om den sag, som der er mennesker.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Nu kan konsekvensen af, at man ikke vil træffe den beslutning på andre menneskers vegne, jo blive, at disse mennesker aldrig får mulighed for at træffe noget som helst valg, fordi de aldrig bliver mennesker.

Men jeg vil bare stille et enkelt spørgsmål til fru Charlotte Fischer: Den blandingsmodel, som fru Charlotte Fischer foreslår, giver da ikke børnene nogen som helst rettigheder. Den giver frit valg til forældre og donorer, og det kan vel være vældig godt, at man har et frit valg. Men det giver jo ikke børnene nogen som helst rettigheder, så vi må altså vælge, om vi vil give forældrene og donorerne nogle ekstra muligheder, nogle ekstra rettigheder, eller vi vil interessere os for børnenes rettigheder. Det er jo ikke det samme.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Når vi foreslår den tostrengede model, er det jo i virkeligheden – jeg vil ikke sige kølig pragmatisme, men i hvert fald et pragmatisk skridt, som siger: Ja, det er jo rigtigt, som Enhedslistens ordfører siger, at det vil betyde, at der stadig er børn, der ikke får den mulighed. Men det ville måske også betyde, at der var flere børn end i dag, der fik muligheden for selv at træffe beslutningen, og samtidig ville vi give donorer og afdagere en mulighed.

Derfor er min holdning: Lad os se, hvad konsekvensen vil blive af en sådan model, netop fordi vi er lidt nervøse for at tage skridtet fuldt ud og risikere, at folk ikke melder sig som donorer.

Jeg erkender blankt, at det er en pragmatisk model, men jeg synes faktisk også, det er det, vi har brug for i denne situation, hvor vi har en så